

UZASADNIENIE

Z. C. (1) został oskarżony o to, że:

III. w okresie od maja 1993 roku do sierpnia 1993 roku w Ł., S., P. Nowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami odpowiadającymi w tym oraz odrębnych postępowaniach, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, składając przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo – Usługowe (...) w Ł. i Biuro (...) z siedzibą w B., zamówienia na zakup towarów oraz składając zapewnienia co do zapłaty za pobrany z odroczonym terminem płatności towar i zlecone świadczenia, poręczając weksle wystawione przez osoby z nim współdziałające, dokonując przedpłat wprowadził w błąd trzy podmioty gospodarcze co do zamiaru uiszczenia zapłaty za wydany z odroczonym terminem płatności towar, wiedząc o tym, że należności z tytułu tych zobowiązań nie zostaną zapłacone w całości, w wyniku czego doprowadził je do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 909.620,48 złotych, którego wartość jest znaczna, przy czym:

- w okresie od 05 do 14 maja 1993 roku doprowadził Cukrownię (...) Przedsiębiorstwo Państwowe w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci cukru łącznej wartości 397.600 zł, w ten sposób, że na podstawie zawartej ustnie umowy i zamówienia z dnia 05 maja 1993 roku na dostawę 200 ton cukru, dokonując w dniach 05 i 06 maja 1993 roku przedpłat w łącznej kwocie 44.400 zł, pobrał w dniach 06 i 07 maja 1993 roku 200 ton cukru wartości 148.000 zł, a na podstawie zamówienia z dnia 10 maja 1993 roku na dostawę 600 ton cukru wartości 444.000 zł, pobrał go w dniach 10, 11, 12, 13 i 14 maja 1993 roku, dokonując w dniu 10 maja 1993 roku jedynie przedpłaty w kwocie 150.000;

- w dniu 01 lipca 1993 roku w Ł., doprowadził Przedsiębiorstwo Usługowo -Produkcyjne (...) z siedzibą w Ł., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 119.200 zł, w ten sposób, że na mocy zamówienia z dnia 01 lipca 1993 roku oraz zawartej ustnie umowy, pobrał w tym samym dniu 60 sztuk telewizorów marki P. (...) i 20 sztuk telewizorów marki N. (...), łącznej wartości 119.200 zł, za które nie uiszczył zapłaty;

- w dniach 05 i 06 sierpnia 1993r., doprowadził Hurtownię (...) z siedzibą w P. Nowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wartości 276.500,48 zł w ten sposób, że na mocy umowy kupna zawartej w dniu 05 sierpnia 1993r. w Ł. pobrał w dniu 06 sierpnia 1993 r. 40.248 sztuk butelek alkoholu (...) łącznej wartości 392.820,48 zł, uiszczając jedynie w dniu odbioru towaru przedpłatę w kwocie 116.320 zł;

to jest o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

IV. w okresie od listopada 1995 roku do grudnia 1995r. w Ł., w W., w A., w W. k/P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami odpowiadającymi w tym postępowaniu przy wykorzystaniu działalności Przedsiębiorstwa Handlowo–Usługowego (...) w Ł., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, składając zamówienia na zakup towarów oraz zapewnienia co do zapłaty za pobrany z odroczonym terminem płatności towar, wprowadził w błąd trzy podmioty gospodarcze co do zamiaru uiszczenia zapłaty za wydany z odroczonym terminem płatności towar, wiedząc o tym, że należności z tytułu tych zobowiązań nie zostaną zapłacone w całości, w wyniku czego pobrał towary o wartości ponad 144.820,82 zł, która to wartość jest znaczna, przy czym:

- w dniu 07.11.1995r. doprowadził J. B. właściciela Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci herbaty smakowo -owocowej granulowanej i napojów owocowych granulowanych o łącznej wartości 43.093,64 zł, w ten sposób, że pobrał towar o wartości 54.093,64 zł, dokonując jedynie przedpłaty w kwocie 11.000 zł,

- w dniu 14.11.1995r. doprowadził K. J. (1), właściciela PPHU (...) w A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci serwetek świątecznych o wartości 38.684,98 zł, w ten sposób, że pobrał towar nie uiszczając zapłaty,

- w okresie od 01.12.1995r. do 18.12.1995r. doprowadził K. K.-czewskiego prowadzącego (...) Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowe (...) w W. k/P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kaszy jęczmiennej i makaronu o łącznej wartości 63.042,20 zł, w ten sposób, że pobrał towar o wartości 77.042,20 zł, uiszczając jedynie kwotę 14.000 zł,

to jest o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

V. w kwietniu 1998 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z G. K. (1), nabył pochodzący z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę Cukrowni (...) w P. cukier o znacznej wartości 186.000,25 zł wiedząc, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego;

to jest o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

G. K. (2) został oskarżony to, że:

XI. w okresie od listopada 1995 roku do grudnia 1995r. w Ł., w W., w A., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami odpowiadającymi w tym oraz odrębnym postępowaniu przy wykorzystaniu działalności Przedsiębiorstwa Handlowo–Usługowego (...) w Ł., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, składając zamówienia na zakup towarów oraz zapewnienia co do zapłaty za pobrany z odroczonym terminem płatności towar, wprowadził w błąd dwa podmioty gospodarcze co do zamiaru uiszczenia zapłaty za wydany z odroczonym terminem płatności towar, wiedząc o tym, że należności z tytułu tych zobowiązań nie zostaną zapłacone w całości, w wyniku czego pobrał towary o wartości ponad 81.778,62 zł, która to wartość jest znaczna, przy czym:

- w dniu 07.11.1995r. doprowadził J. B. właściciela Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci herbaty smakowo-owocowej granulowanej i napojów owocowych granulowanych o wartości 43.093,64 zł, w ten sposób, że pobrał towar o łącznej wartości 54.093,64 zł, dokonując jedynie przedpłaty w kwocie 11.000 zł;

- w dniu 14.11.1995r. doprowadził K. J. (1), właściciela PPHU (...) w A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci serwetek świątecznych o wartości 38.684,98 zł w ten sposób, że pobrał towar nie uiszczając zapłaty;

to jest o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XII. w kwietniu 1998 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. C. (1) nabył pochodzący z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę Cukrowni (...) w P. cukier o znacznej wartości 186.000,25 zł wiedząc, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego;

to jest o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W. K. (1) został oskarżony to, że:

XV. w okresie od listopada 1995 roku do grudnia 1995r. w Ł., w W., w P., w S., w W. k/P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami odpowiadającymi w tym oraz odrębnym postępowaniu, przy wykorzystaniu działalności Przedsiębiorstwa Handlowo–Usługowego (...) w Ł., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, składając zamówienia na zakup towarów oraz zapewnienia co do zapłaty za pobrany z odroczonym terminem płatności towar, wprowadził w błąd cztery podmioty gospodarcze co do zamiaru uiszczenia zapłaty za wydany z odroczonym terminem płatności towar, wiedząc o tym, że należności z tytułu tych zobowiązań nie zostaną zapłacone w całości, w wyniku czego pobrał towary o wartości ponad 161.766,88 zł, która to wartość jest znaczna, przy czym:

- w dniu 07.11.1995r. doprowadził J. B. właściciela Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci herbaty smakowo-owocowej granulowanej i napojów owocowych

granulowanych o wartości 43.093,64 zł, w ten sposób, że pobrał towar o łącznej wartości 54.093,64 zł, dokonując jedynie przedpłaty w kwocie 11.000 zł;

- w okresie od 13.11.1995r. do 28.11.1995r. doprowadził (...) Spółka z o.o. w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci artykułów spożywczych o wartości 17.656,74 zł, w ten sposób, że po pobraniu towaru o wartości 44.405,19 zł dokonał jedynie częściowej zapłaty w kwocie 26.748,45 zł;

- w dniu 28.11.1995 r. doprowadził Spółkę z o.o. Młyn (...) w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci oleju rzepakowego o wartości 37.974,30 zł, w ten sposób, że pobrał towar nie uiszczając zapłaty;

- w okresie od 01.12.1995r. do 18.12.1995r. doprowadził K. K.-czewskiego prowadzącego (...) Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowe (...) w W. k/P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kaszy jęczmiennej i makaronu o łącznej wartości 63.042,20 zł, w ten sposób, że pobrał towar o wartości 77.042,20 zł, uiszczając jedynie kwotę 14.000 zł;

to jest o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2013 roku, w sprawie sygn. akt IV K 161/04 Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia

2. odnośnie **Z. C. (1)**

a) na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu **Z. C. (1)** w zakresie czynu opisanego w punkcie **III**,

b) oskarżonego **Z. C. (1)** uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie **IV**,

c) oskarżonego **Z. C. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie **V** przyjmując, że działał z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu oraz eliminując z opisu czynu słowo „znacznej”, czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 160 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda,

d) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie 2c kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby,

e) zasądził od oskarżonego Z. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3590 złotych tytułem częściowych kosztów sądowych, w pozostałym zakresie zwalniając od ich ponoszenia,

7. oskarżonego **G. K. (1)**:

a) uniewinnił od popełnienia zarzucanego w punkcie **XI** czynu,

b) uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie **XII** przyjmując, że działał z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 500 złotych każda,

c) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie **7b** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby

d) zasądził od oskarżonego G. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 15390 złotych tytułem części kosztów sądowych, w pozostałym zakresie zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia,

10. oskarżonego **W. K. (1)**

a) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **XV** czynu, przyjmując, iż działał wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) oraz z ustalonymi osobami odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu, a dodatkowo z D. J. w zakresie oszustwa na szkodę (...) spółki z o.o. w P., czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 140 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,

b) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie **10a** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby,

c) zasądził od oskarżonego W. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1790 złotych tytułem części kosztów sądowych, w pozostałym zakresie zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia.

Wyroku Sądu Rejonowego został zaskarżony apelacjami przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych W. K. (1), Z. C. (1) i G. K. (1).

Prokurator na zasadzie art. 425 § 1 i 2 kpk, art. 444 kpk i art. 447 § 1 kpk - zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonych:

Z. C. (1) - w zakresie czynu z pkt IV wyroku o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i inne, oraz

G. K. (1) - w zakresie czynu z pkt XI wyroku o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i inne,

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

a/ obrazę przepisów postępowania w postaci art. 4, art. 7, art. 410, art. 424 § k.p.k., określających procesowe zasady oceny dowodów, poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę przeprowadzonych dowodów w połączeniu z rozstrzygnięciem dokonany w oparciu o niepełny materiał dowodowy, niezasadnym rozstrzygnięciem przez Sąd wątpliwości na korzyść oskarżonych, skutkującym błędnymi ustaleniami faktycznymi przyjętymi za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, a w szczególności w postaci dowolnej i wybiórczej, a w konsekwencji błędnej oceny dowodu z zeznań M. B. (1), polegającej na uznaniu tych zeznań za całkowicie niewiarygodne w zakresie, w jakim dotyczą współsprawstwa Z. C. (1) i G. K. (1), przy jednoczesnym przyjęciu ich pełnej wiarygodności w odniesieniu do współsprawstwa pozostałych skazanych osób, mimo iż zeznania świadka M. B. (1) są spójne, logiczne, szczegółowe, precyzyjne, a przede wszystkim konsekwentne, poparte również częściowo wyjaśnieniami i zeznaniami innych osób, w tym G. K. (1) i znajdują swoje odzwierciedlenie w całym szeregu innych wyroków skazujących (w tym zwłaszcza w zakresie K. L., W. G. (1), M. B. (2), J. C., W. M., C. W., L. M., M. Z., M. F. (1), L. O., D. B., M. N., J. K., J. W., A. G., S. L. (1), T. M. (1), A. M., K. J. (2), M. W., M. J., P. K., A. N., G. K. (1) oraz w zakresie M. S., T. L. i K. N., co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez niezasadne przyjęcie przez Sąd, iż zebrany materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonym sprawstwa zarzucanych im czynów oraz skutkowało wadliwie sporządzonym uzasadnieniem wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, przy uwzględnieniu zasad logiki oraz wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż wszystkie wymienione powyżej osoby dopuściły się zarzucanych im czynów;

Podnosząc powyższe zarzuty - w oparciu o treść art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na upływ terminu przedawnienia karalności zarzucanych oskarżonym czynów w związku ze zmianą przepisu art. 102 k.k., która miała miejsce już po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy.

Obrońca oskarżonego G. L. adw. T. S.:

Na podstawie art. 444, 425 § 2 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok dotyczący oskarżonego w pkt 7 „a,b,c” w całości

1. Na podstawie art. 427 § 2, 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1/ obrazę prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 2 § 1 pkt 1 i 4, art. 366, art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 424 k.p.k w postaci:

a/ naruszenia zasady trafnej reakcji oraz szybkości postępowania bez respektowania wymogu ekonomiki procesowej i koncentracji materiału dowodowego, co doprowadziło do wydania wyroku naruszającego prawo po mającym 9 lat postępowaniu,

b/ naruszenia zasad obiektywizmu poprzez uwzględnienie jedynie dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego z nieuwzględnieniem korzystnych dla oskarżonego dowodów w postaci zeznań świadków: T. M., K. J., A. M., M. K., W. G., A. S.,

c/ naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów poprzez danie wiary zeznaniom świadków M. B., częściowo M. F. i S. L. oraz uznaniem za niewiarygodne zeznań świadków A. S., a nadto całkowite pominięcie zeznań świadka M. W., w których to zeznaniach świadek opisywał wyłudzenie cukru z cukrowni w P., oraz części zeznań świadków L. i F. korzystnych dla oskarżonego,

d/ niewskazania w uzasadnieniu wyroku na podstawie jakich dowodów Sąd odmówił wiary zeznaniom T. M., K. J., A. M., M. K., W. G.;

e/ całkowitego pominięcia mającej wpływ na ocenę wiarygodności zeznań M. B. okoliczności popełnienia przez niego kilkudziesięciu przestępstw i wyłudzeniu mienia w wysokości kilku milionów złotych w sytuacji zapewnień w składanych przez niego zeznaniach, iż zerwał on z kryminalną przeszłością i zmienił swój tryb życia i prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego przez Sąd Okręgowy w Łodzi za sygn. akt: IV K 183/13 z zaznaczeniem, że obecnie występuje on pod nazwiskiem „R. K.” - obecnego pełnego nazwiska nie mogę w apelacji podać z uwagi na treść ustawy o świadku koronnym, mimo że nazwisko to zostało podane w toku niniejszej sprawy,

f/ braku uzasadnienia w zakresie orzeczenia wobec oskarżonego kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 500 zł stawka i obciążenia go kosztami postępowania w kwocie 15390 zł, a także wewnętrzną niesprawiedliwość wyroku wobec orzeczenia wobec innych za przywłaszczenie mienia znacznie większej wartości znacznie łagodniejszych kar grzywn i obciążenie ich kosztami postępowania w znacznie mniejszych kwotach,

2/ obrazę prawa procesowego - art. 34 k.p.k poprzez wyłączenie na rozprawie w dn. 3.04.2006 r. materiału dowodowego dotyczącego oskarżonego G. K. i wpisanie sprawy pod nowy numer w repertorium K, a następnie prowadzenie sprawy oskarżonego w dalszym ciągu w sprawie II K 161/04 mimo braku postanowienia o połączeniu spraw,

3/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu sprawstwa i winy oskarżonego w sytuacji, gdy pełna i prawidłowa ocena materiału dowodowego poczyniona zgodnie z zasadami procesowymi nie dawała ku temu żadnych podstaw, a nadto błędne przyjęcie wartości wyłudzonego cukru poprzez nieuwzględnienie faktu dokonywania przedpłat na jego zakup przez M. B..

4/ jednocześnie na podstawie art. 452 § 2 k.p.k. wniósł o :

- zwrócenie się do Sądu Okręgowego w Łodzi IV Wydział Karny o nadesłanie aktu oskarżenia w sprawie sygn. akt: IV K 183/13 przeciwko oskarżonemu R. K. i zaliczenie go w poczet materiału dowodowego - na okoliczność popełnienia szeregu przestępstw przez głównego świadka oskarżenia w niniejszej sprawie.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego G. K. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie G. K. od czynu przypisanego mu w pkt. 7 b.

Obrońca oskarżonego W. K. (1) zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej oskarżonego W. K. (1) w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił mu:

- obrazę przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 4 i art. 5 § 2 k.p.k. wyrażającą się w niezgodnej z zasadą obiektywizmu ocenie materiału dowodowego i rozstrzygnięciu wszystkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co miało wpływ na treść wyroku;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, mimo że nie pozwala na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie oskarżonego W. K. (1) od zarzucanego mu czynu.

Obrońca oskarżonych Z. C. (1) i G. K. (1) adw. B. M. na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części w jakiej Sąd uznał oskarżonego Z. C. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia oraz orzeczenia w tym zakresie o karze i kosztach postępowania (pkt 2 lit. c, d, e sentencji) oraz w części w jakiej Sąd uznał oskarżonego G. K. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XII aktu oskarżenia oraz orzeczenia w tym zakresie o karze i kosztach postępowania (pkt 7 lit. b, e, d sentencji).

Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia polegające na:

a) pominięciu w ustaleniach faktycznych okoliczności wedle których oskarżony Z. C. (1) miał mieć wiedzę, że nabywany przez niego towar w postaci cukru pochodzi z przestępstwa popełnionego na szkodę cukrowni (...) w P. oraz okoliczności w jakich miał tę wiedzę uzyskać, to jest kiedy, gdzie i od kogo lub na podstawie jakich okoliczności miał się o tym dowiedzieć;

b) dowolnym i niepopartym żadnym ze zgromadzonych dowodów, ustaleniu, że oskarżony G. K. (1) wiedział o planach świadka M. B. (1) w zakresie wyłudzenia cukru z cukrowni w P. i zaproponował świadkowi aby po wyłudzeniu sprzedał ten cukier oskarżonemu Z. C. (1);

c) pominięciu w ustaleniach faktycznych okoliczności w jakich oskarżony G. K. (1) miał uzyskać wiedzę o planach wyłudzenia przez M. B. (1) cukru z cukrowni (...) w P., to jest kiedy, gdzie i od kogo lub na podstawie jakich okoliczności miał się o tym dowiedzieć;

d) odstąpieniu od ustalenia i pominięciu okoliczności, że świadek A. S. (2) była partnerką świadka M. B. (1) i uzyskała od niego wiedzę, którą zrelacjonowała i która mogła mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie;

2. obrazę przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w zakresie:

a. odstąpienia od rozważenia powodów dla których świadek M. B. (1) fałszywie pomawiał oskarżonych Z. C. (1) i G. K. (1) o popełnienie zarzucanych im w pkt IV i XI akcie oskarżenia przestępstw, od popełnienia których oskarżeni zostali uniewinnieni, w szczególności mając na uwadze treść opinii biegłych psychiatry i psychologa sporządzonych w sprawie IV K 316/00 Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, jakie załączone zostały do akt sprawy niniejszej wraz z pismem obrońcy oskarżonych z dnia 27 września 2010r. (dowód z opinii dopuszczony został postanowieniem Sądu z dnia 11 października 2010r.), w sytuacji gdy tego rodzaju analiza była niezbędna dla oceny wiarygodności treści zeznań M. B. (1) w ogólności oraz w zakresie w jakim pomawiał on oskarżonych o popełnienie przestępstw, które zostały im ostatecznie przypisane;

b. błędnego uznania, że relacja świadka M. B. (1) w zakresie w jakim miał on poinformować oskarżonego G. K. (1) o przestępczym pochodzeniu cukru zasługuje na wiarę bowiem odpowiadała charakterowi stosunków łączących od wielu lat M. B. (1) i G. K. (1) czego wyrazem jest uprzednia karalność G. K. (1) w sytuacji, gdy po pierwsze z zeznań M.

B. (1) w ogóle nie wynika aby poinformował on G. K. (1) o przestępczym pochodzeniu cukru, a po drugie fakt skazania G. K. (1) w innym postępowaniu za inne przestępstwa popełnione, choćby wspólnie z M. B. (1) w żadnym razie nie stanowi dowodu wiedzy oskarżonego o pochodzeniu cukru, który został zakupiony przez oskarżonego Z. C. (1);

c. dowolnego i niezgodnego z zasadami logicznego rozumowania uznania, że z faktu, iż oskarżony G. K. (1) uważał świadka M. B. (1) za oszusta wywodzić można tezę, że ponad wszelką wątpliwość wiedział, iż cukier jaki został zakupiony przez oskarżonego Z. C. (1) pochodził z przestępstwa;

d. dowolnego i niezgodnego z zasadami logicznego rozumowania uznania, że fakt, iż handel cukrem zakupionym przez oskarżonego Z. C. (1) był intratnym interesem wynikać może tylko i wyłącznie z okoliczności, że został on uprzednio wyludzony;

e. dowolnego i nieopartego żadnym dowodem uznania, że cztery faktury VAT obejmujące sprzedaż cukru zakupionego przez Z. C. (1) w zakresie odzwierciedlonych w nich kwot są niewiarygodne;

f. dowolnego i niezgodnego z zasadami logicznego rozumowania uznania, że okoliczność zabiegania przez oskarżonego G. K. (1) o możliwość dokonania przez oskarżonego Z. C. (1) transakcji zakupu cukru przesądza o wiedzy G. K. (1) o przestępczym pochodzeniu towaru;

g. błędnego uznania, że oskarżony Z. C. (1) miał już niejednokrotnie do czynienia z transakcjami realizowanymi przez świadka M. B. (1) pod szyldem E. i z tej przyczyny znana mu była przestępcza aktywność M. B. (1), podczas gdy okoliczność ta w żaden sposób nie wynika z zebranego materiału dowodowego i co w związku z tym zrozumiałe, nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w poczynionych przez Sąd ustaleniach faktycznych;

h. błędnego uznania, że oskarżony Z. C. (1) musiał mieć wiedzę o przestępczym pochodzeniu cukru zakupionego w hurtowni (...) w T. bowiem rozliczeń za zakupiony cukier dokonywał ze świadkiem M. B. (1) w sytuacji, gdy fakt dokonywania rozliczeń z M. B. (1) mógł wynikać z szeregu innych okoliczności, które wcale nie musiały świadczyć o przestępczym pochodzeniu towaru;

i. dowolnego i niekonsekwentnego uznania, że zeznania świadka A. S. (2) nie zasługują na wiarę w całości, a zatem również w zakresie w jakim jej partner informował ją o wrabianiu w swoją działalność przestępczą radnego z U., z uwagi na fakt nielogicznego opisywania przez świadka powodów, dla których związała się i kontynuowała swój związek z M. B. (1) w sytuacji, gdy ustalone przez sąd sprzeczności i brak logiki w treści części zeznań świadka M. B. (1) nie przeszkodziły Sądowi w daniu mu wiary co do innej części jego zeznań, na podstawie których Sąd uznał sprawstwo i winę oskarżonych Z. C. (1) i G. K. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. obrońca oskarżonych Z. C. (1) oraz G. K. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Z. C. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia oraz uniewinnienie oskarżonego G. K. (1) od czynu zarzucanego mu w pkt XII aktu oskarżenia modyfikując swoje stanowisko na rozprawie odwoławczej wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w tym zakresie, zaś w zakresie w jakim Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonych Z. C. (1) oraz G. L. wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że w stosunku do oskarżonych Z. C. (1), G. K. (1) oraz W. K. (1), w zakresie w jakim zostali oni nieprawomocnie skazani wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, wystąpiła negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w postaci przedawnienia karalności zarzucanych im czynów skutkująca, stosownie do treści art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania.

Stosownie bowiem do treści art. 101 § 1 pkt 2a i 3 k.k. karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 15 lat, gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat, zaś 10 lat, gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata.

Zgodnie natomiast z treścią art. 102 k.k. jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa przedawnia się z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.

Czyn przypisany **Z. C. (1)** w pkt. **2 c)** zaskarżonego wyroku, popełniony w kwietniu 1998 roku, zakwalifikowany z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zagrożony jest karą do 5 lat pozbawienia wolności. Termin przedawnienia jego karalności, stosownie do treści art. 101 § 1 pkt 2a k.k. w zw. z art. 102 k.k., upłynął po 15 latach od jego popełnienia, a zatem z końcem kwietnia 2013 roku.

Czyn przypisany **G. K. (1)** w pkt. **7 b)** zaskarżonego wyroku, popełniony w kwietniu 1998 roku, zakwalifikowany z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zagrożony jest karą do 5 lat pozbawienia wolności. Termin przedawnienia jego karalności, stosownie do treści art. 101 § 1 pkt 2a k.k. w zw. z art. 102 k.k., upłynął po 15 latach od jego popełnienia, a zatem z końcem kwietnia 2013 roku.

Czyn przypisany **W. K. (1)** w pkt. **10 a)** zaskarżonego wyroku, popełniony w okresie od listopada 1995 roku do grudnia 1995 roku, zakwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zagrożony jest karą do 8 lat pozbawienia wolności. Termin przedawnienia jego karalności, stosownie do treści art. 101 § 1 pkt 2a k.k. w zw. z art. 102 k.k., upłynął po 20 latach od jego popełnienia, a zatem z końcem grudnia 2015 roku.

Odnosząc się do wniosków apelacji obrońcy oskarżonego G. K., który w zakresie nieprawomocnego skazania oskarżonego mimo upływu terminu przedawnienia karalności wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę podziela wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, aprobowany również przez doktrynę pogląd, zgodnie z którym postępowanie należy umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, ale tylko wtedy, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia oskarżonego z braku czynu lub braku znamion czynu albo braku winy. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi też zawsze w rachubę, gdyby kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności (zob. post. SN z 2.7.2002 r., IV KKN 264/99, Legalis, Kodeks Postępowania Karnego, Komentarz pod red. A. Sakowicza, wydanie 6, 2015 rok, Legalis).

W stosunku do oskarżonego G. K., jak również pozostałych oskarżonych nieprawomocnie skazanych, nie zachodziły okoliczności wskazujące na brak czynu, brak znamion czynu albo brak winy, których stwierdzenie wymagałoby wydania orzeczenia reformatoryjnego w postaci uniewinnienia, a zatem wobec ziszczenia się negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych w apelacji zarzutów konieczne było w tym zakresie uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Przechodząc natomiast do oskarżonych, którzy zostali uniewinnieni przez Sąd Rejonowy, a wobec których prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na upływ terminu przedawnienia karalności należy przyjąć, że w czasie wydawania wyroku przez Sąd Rejonowy przedawnienie nie nastąpiło. Było ono bowiem wynikiem zmiany treści przepisu art. 102 k.k., która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 roku, a zatem już po wydaniu nieprawomocnego wyroku, skracającej termin przedawnienia o 5 lat.

Sąd Rejonowy w stosunku do wskazanych oskarżonych ocenił zatem kompletny materiał dowodowy wypowiadając się merytorycznie o braku ich winy.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości aprobuje ocenę dowodów dokonaną w tym zakresie przez Sąd Rejonowy. Sąd ten z bardzo dużą wnikliwością poddał ocenie zeznania świadka koronnego M. B. (1) słusznie dochodząc do wniosku, że w odniesieniu do wskazanych oskarżonych nie mogą one stanowić podstawy do dokonania określonych ustaleń faktycznych bądź to z uwagi na ich duży stopień ogólności, powierzchowność, labilność, bądź też sprzeczność z innymi, wykluczającymi je dowodami oraz zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Miał także

na uwadze szczególne kryteria, które winien spełniać dowód z pomówienia, aby mógł zostać uznany za stanowiący podstawę ustaleń faktycznych przy wyroku skazującym, dochodząc do słusznego wniosku, iż zeznania M. B. (1) w odniesieniu do części oskarżonych tych kryteriów nie spełniały.

Nie mógł w szczególności zasługiwać na uwzględnienie zarzut apelacji prokuratora, iż zeznania świadka koronnego winny być ocenione jako wiarygodne, bowiem w innych sprawach, rozpoznawanych przed innymi sądami, otrzymały one taki walor.

W przedmiotowej sprawie (przed wyłączeniem z niej sprawy oskarżonych Z. C., G. K. oraz W. K.) także i oskarżyciel publiczny nie we wszystkich przypadkach nie zgadzał się z negatywną oceną zeznań M. B. (1) dokonaną przez Sąd Rejonowy nie kwestionując rozstrzygnięć uniewinniających w odniesieniu choćby do M. K. (2), G. K. (4), D. S., a zwłaszcza T. M. (3) i A. T..

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym sprawę prezentuje pogląd odnoszący się do wykładni przepisu art. 439 § 2 k.p.k., zgodnie z treścią którego uchylenie orzeczenia jedynie z powodów określonych w art. 439 § 1 pkt 9-11 k.p.k. może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego.

Zatem w wypadku, gdy od wyroku uniewinniającego apelację na niekorzyść wniósł prokurator, a przed jej rozpoznaniem nastąpiło przedawnienie karalności zarzuconego przestępstwa, to mimo zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej zaskarżony wyrok powinien zostać utrzymany w mocy ze względu właśnie na treść normy gwarancyjnej zawartej w art. 439 § 2 k.p.k.

W sytuacji stwierdzenia jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 pkt 9- 11 k.p.k. Sąd odwoławczy na tej podstawie nie może orzekać na niekorzyść oskarżonego niezależnie od tego, czy zaskarżony wyrok jest prawidłowy co do rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 października 2014 r., II AKa 111/14, Prok. i Pr. 2015 nr 5, poz. 51, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2002 r., V KKN 240/01 OSNKW 2003 nr 1-2).

Umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności oczywiście nie byłoby rozstrzygnięciem na korzyść oskarżonych w stosunku do wydanego wobec nich wyroku uniewinniającego.

Koszty procesu w przedmiotowej sprawie stosownie do treści art. 632 pkt 2 k.p.k. ponosi Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy uwzględniając wniosek złożony przez obrońcę oskarżonego W. K. (1) zasądził na rzecz obrońcy nieopłacone koszty pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed sądem II instancji ustalając je na podstawie § 14 ustęp 2 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U 2013, poz. 461), zgodnie z którym stawka minimalna za obronę w postępowaniu przed sądem okręgowym jako sądem drugiej instancji wynosi 420 złotych. Zgodnie z treścią § 16 rozporządzenia podwyższono tę kwotę o 20 % za każdy kolejny termin rozprawy odwoławczej oraz na podstawie § 2 ustęp 3 powołanego rozporządzenia uwzględniono podatek od towarów i usług w wysokości 23 %.